

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
MARCO DARMON

fremsat den 2. juli 1991 *

*Hr. præsident,
De herrer dommere,*

1. Kommissionen har i denne sag nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 48, 52 og 59, idet kun italienske statsborgere i Italien kan få anerkendt eksamensbeviser erhvervet i andre EF-lande, der giver ret til at udøve visse former for paramedicinske erhverv.

2. I henhold til den italienske lov nr. 752 af 8. november 1984¹ kan der ske en anerkendelse af kvalifikationsbeviser erhvervet i udlandet, som giver ret til at udøve paramedicinske erhverv, hvortil der ikke kræves kandidatexamen. Det er imidlertid kun italienske statsborgere, der kan opnå en sådan anerkendelse. Ved en note af 12. oktober 1987 afslog det italienske sundhedsministerium således en anerkendelse efter de pågældende bestemmelser, for så vidt angår en belgisk statsborger, der havde ansøgt om at få anerkendt sit belgiske fysioterapeuteksamensbevis.

3. Det er utvivlsomt, at den omtvistede lovgivning er uforenelig med Traktatens regler om arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Så længe der ikke er gen-

nemført nogen harmonisering, kan en medlemsstat ganske vist fastsætte de kvalifikationer, der findes nødvendige for at udøve vedkommende beskæftigelse², men et vilkår om statsborgerskab som forudsætning for en anerkendelse af et eksamensbevis eller en faglig kvalifikation, der er erhvervet i en anden medlemsstat, strider mod fællesskabsretten³.

4. Den italienske regering har til støtte for sin opfattelse anført, at afgørelsen om at afslå den pågældende belgiske statsborgers ansøgning om anerkendelse af eksamensbeviset er blevet annulleret ved en dom afsagt af Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio. Sundhedsministeriet har ikke anket denne retsinstant's dom og er herefter forpligtet til at anvende de heri anlagte betragtninger på alle ansøgninger om anerkendelse, som måtte blive indgivet.

5. Jeg behøver næppe at minde om, at hverken en ordning, der blot fremgår af en administrativ praksis, som ikke er genstand for nogen tilstrækkelig offentliggørelse, og som i sagens natur frit kan ændres af de pågældende myndigheder, og heller ikke den forpligtelse, der påhviler de nationale retsinstanter til at undlade at anvende nationale bestemmelser, der strider mod fællesskabet,

2 — Dom af 15.10.1987, sag 222/86, Unectef, Sml. s. 4097, præmis 10.

3 — Med hensyn til spørgsmålet om vilkårene for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser, uden at der kan stilles nogen krav vedrørende statsborgerskab, henviser jeg til dom af 7.5.1991, sag C-340/89, Vlassopoulou, Sml. I, s. 2357.

* Originalsprog: fransk.

1 — GURI nr. 311 af 12.11.1984, s. 9427.

frigør medlemsstaterne fra deres forpligtelse til at ophæve bestemmelser i national lovgivning, som strider mod fællesskabsretten, således at der ikke består

»en tvetydig situation derved, at der for de omhandlede personer opretholdes en usikkerhed med hensyn til deres muligheder for at påberåbe sig fællesskabsretten«⁴.

6. Jeg skal herefter foreslå, at

- Domstolen fastslår, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 48, 52 og 59, idet kun italienske statsborgere i Italien kan få anerkendt kvalifikationsbeviser erhvervet i andre EF-lande, der giver ret til at udøve visse former for paramedicinske erhverv.
- Domstolen dømmer sagsøgte til at betale sagens omkostninger.

4 — Dom af 4.4.1974, sag 167/73, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 359, præmis 41, og, hvad angår nyere praksis, dom af 14.7.1988, sag 38/87, Kommissionen mod Grækenland, Sml. s. 4415, præmis 9.